

DZIEŃ ZWIĄZKU HARCERSTWA ADWENTYSTYCZNEGO PATHFINDER

Lekcja I — 4 października

PRZEPIS NA SUKCES

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 27 września

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pwt 18,15-22; Joz 1,1-18; Hbr 6,17-18; Ef 6,10-18; Ps 1,1-3; Rz 3,31.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Tylko bądź mocny i bardzo mężny, aby ściśle czynić wszystko według zakonu, jak ci Mojżesz, mój sługa, nakazał. Nie odstępuj od niego ani w prawo, ani w lewo, aby ci się wiodło wszędzie, dokądkolwiek pójdziesz” (Joz 1,7).

Benjamin Zander, obecny dyrektor muzyczny Orkiestry Filharmonii Bostońskiej w Stanach Zjednoczonych, prowadził kiedyś zajęcia z interpretacji muzyki. Zauważył wtedy niepokój uczniów, gdy musieli zmierzyć się z oceną swoich wyników. Aby złagodzić ten niepokój i otworzyć młodych ludzi na ich pełny potencjał, ogłosił pierwszego dnia, że wszyscy otrzymają najwyższą ocenę. Ta ocena miała być nie tyle jego oczekiwaniem, któremu mieli sprostać, ale możliwością, w której mogli zaistnieć. Jedynym wymogiem było to, by uczniowie w ciągu dwóch tygodni napisali list datowany na koniec roku. W tym liście mieli uzasadnić, dlaczego zasługują na najwyższą ocenę.

Księga Jozuego mówi o nowych możliwościach. Mojżesz, który zdominował czterdzieści lat historii Izraelitów, należał już do przeszłości. Wyjście z Egiptu i wędrówka po pustyni, znaczone tragicznie buntem i uporem, dobiegły końca. Nowe pokolenie, chętne do posłuszeństwa Bogu, było gotowe wkroczyć do Ziemi Obiecanej nie tyle w ramach Jego oczekiwania, do którego miało ono dorosnąć, ale możliwości, w której ono mogło zaistnieć.

Studujmy sposób, w jaki Bóg otworzył nowy rozdział w życiu Izraelitów i jak może uczynić coś podobnego także dla nas.

Przeczytaj Pwt 18,15-22 oraz Joz 1,1-9. Dlaczego istotny jest fakt, że *Księga Jozuego* rozpoczyna się od powtórzenia obietnicy dotyczącej tego, co miało się wydarzyć po śmierci Mojżesza?

Choć Mojżesz zmarł, a Jozue został wyznaczony przez Boga jako nowy przywódca, nie oznaczało to zerwania z przeszłością, ale raczej kontynuację. Zarówno Mojżesz, jak i Jozue, otrzymali od Boga zadanie wprowadzenia Izraelitów do kraju obiecanego ich przodkom. Pan powiedział do Jozuego:

— „Kaźde miejsce, na którym wasza stopa stanie, dam wam, jak przyobiecalem Mojżeszowi” (Joz 1,3).

Jozue miał dokończyć dzieło pierwotnie zlecone Mojżeszowi. Był następcą Mojżesza, niejako nowym Mojżeszem.

Przeczytaj Wj 33,11; Lb 14,6.30.38; 27,18; 32,12; Pwt 1,38; 31,23; 34,9. Co wersety te mówią o Jozuem?

Na tym etapie obietnica, iż Bóg wzbudzi proroka podobnego do Mojżesza (zob. Pwt 18,15), była jedynie możliwością, a nie spełnioną rzeczywistością. Pierwsze słowa *Księgi Jozuego* przypominają czytelnikowi o tej obietnicy, a jednocześnie dają nadzieję, że zostanie ona spełniona.

Choć Mojżesz odszedł, nadal dominuje w 1. rozdziale *Księgi Jozuego*. Jego imię jest wspomniane dziesięć razy, podczas gdy imię Jozuego tylko cztery razy. Mojżesz został nazwany sługą Pana, podczas gdy o Jozuem czytamy jako słudze Mojżesza (zob. Joz 1,1). Dopiero dzięki wiernej służbie i posłuszeństwu zyska Jozue w przyszłości tytuł sługi Pana (zob. Joz 24,29).

Choć 1. rozdział *Księgi Jozuego* ukazuje zmianę na stanowisku przywódcy Izraela, to jednak najważniejszą postacią pozostaje sam Pan, którego słowa otwierają tę księgę, a Jego prowadzenie stanowi jej oś. Nie ma wątpliwości co do tego, kto jest Prawdziwym Wodzem Izraelitów.

Na przestrzeni minionych wieków Bóg powoływał ludzi jako przywódców swojego ludu. Dlaczego ważne jest to, byśmy zawsze pamiętali, kto jest prawdziwym, choć Niewidzialnym Przywódcą Kościoła?

Przeczytaj 1. rozdział *Księgi Jozuego*. Czego możemy się nauczyć o strukturze/budowie *Księgi Jozuego* z jej 1. rozdziału?

---

1. rozdział *Księgi Jozuego* stanowi wprowadzenie do całej księgi. Zawiera cztery mowy odpowiadające czterem zasadniczym częściom księgi: przeprawie przez Jordan (zob. Joz 1,2-9), podbojowi Kanaanu (zob. Joz 1,10-11), podziałowi zajętej ziemi (zob. Joz 1,12-15) i wielbieniu Boga przez posłuszeństwo prawu (zob. Joz 1,16-18).

Księgę Jozuego można postrzegać jako serię Bożych inicjatyw. W każdej inicjatywie Bóg wyznacza określone zadanie Jozuemu w związku z podbojem Kanaanu, a każda inicjatywa po jej skutecznej realizacji jest następnie uznana w księdze.

Ostatecznie obietnice Boże dotyczące objęcia w posiadanie Ziemi Obiecanej miały się wypełnić. Od tej pory obowiązek utrzymania kraju spoczywał w rękach Izraelitów i mógł zostać spełniony jedynie przez szczerą wiarę i posłuszeństwo, do jakiego taka wiara prowadzi.

Boże inicjatywy wyrażone trzema czasownikami — przeprawcie się, posiądźcie i przydzielcie — spotkały się z właściwą odpowiedzią w postaci posłuszeństwa Izraelitów prowadzącego do ostatecznej inicjatywy, to jest wielbienia.

Jak wspomnieliśmy, *Księga Jozuego* składa się z czterech zasadniczych części, z których każda charakteryzuje się określoną koncepcją wyrażoną przez dominującą obecność jakiegoś hebrajskiego słowa:

1. Przeprawcie się (zob. Joz 1,1-5,12).
2. Posiądźcie (zob. Joz 5,13-12,24).
3. Przydzielcie (zob. Joz 13,1-21,45).
4. Czcijcie (zob. Joz 22,1-24,33).

Struktura/budowa księgi odpowiada jej podstawowemu przesłaniu: Boże inicjatywy nie są realizowane automatycznie. Wymagają one wiernej odpowiedzi ze strony ludu Bożego. To znaczy, że przy tym wszystkim, czego Bóg dokonał dla nas (w tym wszystkim, czego dokonał dla nas, a czego nie jesteśmy w stanie dokonać sami), jesteśmy wezwani do tego, by czynić to, co możemy — przejawiać posłuszeństwo temu, co Bóg nam nakazuje. Tak było zawsze w dziejach ludu Bożego i tak jest również dzisiaj. Na przykład opis ludu Bożego w czasie końca, zawarty w Ap 14,12, wyraża tę ideę, że wiara w to, czego Bóg dokonał dla nas, prowadzi do posłuszeństwa.

Pomyśl o najcenniejszych dla ciebie obietnicach Słowa Bożego. Jakiej odpowiedzi z twojej strony wymagają te obietnice, aby mogły zostać spełnione dla ciebie?

W Joz 1,2-3 Pan mówi Jozuem, że daje Ziemię Obiecaną Izraelitom. Z drugiej strony zaś mówi, że już to uczynił. Jak mamy to rozumieć?

Ów kraj dany Izraelitom był darem Pana jako Prawdziwego Właściciela. W Joz 1,2-3 zostały użyte dwie różne formy hebrajskiego czasownika przetłumaczonego jako *dać*, co odzwierciedla dwa istotne aspekty przejścia tego kraju w dziedzictwo. Pierwsza forma wyraża proces oddawania kraju. Do tej pory bowiem tylko terytorium na wschodnim brzegu Jordanu zostało zajęte przez Izraelitów. Większość natomiast Ziemi Obiecanej nie została jeszcze objęta w posiadanie.

Hebrajski czasownik przetłumaczony w Joz 1,3 jako *dać*, został użyty w formie dokonanej, co daje wrażenie, że kraj już został przejęty w posiadanie przez Izraelitów. Gdy Bóg jest podmiotem takich działań, forma ta nosi miano *proroczej perfekcji*³. Jest tak dlatego, że to, co Bóg obiecuje w swoim Słowie, jest tak pewne, iż można to traktować tak, jakby już się stało.

Hebrajskie zaimki w Joz 1,3, przetłumaczone jako *wasza* i *wam*, użyte zostały w liczbie mnogiej, a zatem obietnica dotyczy nie tylko Jozuego, ale całego narodu izraelskiego. Nawiązanie do obietnicy danej Mojżeszowi wskazuje na kontynuację dzieła Bożego.

Ponadto hebrajskie słowo *kol* (przetłumaczone w *Biblii warszawskiej* jako *cały, każde, wszystkie, wszystko, wszyscy, we wszystkim, wszędzie i ktokolwiek*) jest powtórzone trzynastokrotnie w pierwszym rozdziale *Księgi Jozuego*. Wyraża obecność tego słowa wyraża całość i spójność istotne dla osiągnięcia celu wyznaczonego Jozuem. Aby osiągnięty został sukces w nadchodzącym podboju Ziemi Obiecanej, między Bogiem, Jozuem i Izraelitami musiała istnieć doskonała współpraca.

Przeczytaj Joz 1,4-6 oraz Hbr 6,17-18. W tamtym czasie Ziemia Obiecana była jeszcze obietnicą. Jednak Bóg już nazywał ją dziedzictwem. Co to znaczy być dziedzicem Bożych obietnic?

W Bożych obietnicach nie ma nic magicznego. Nie mają one żadnej mocy same w sobie, by zapewnić ich wypełnienie. Gwarancją ich spełnienia jest wyłącznie obecność Boga, który mówi:

— Będę z tobą!

Obecność Pana była niezbędna dla przetrwania Izraelitów. Bez Niego byliby oni jedynie słabym narodem bez żadnego szczególnego powołania, bez tożsamości i bez misji (zob. Wj 33,12-16). Obecność Pana była wszystkim, czego Jozue potrzebował, by odnieść sukces.

Dzisiaj nic się nie zmieniło pod tym względem, stąd tak cenna jest dla nas obietnica Jezusa zapisana w Mt 28,20.

³ Prorocza perfekcja (czas przeszły dokonany proroczy) — zabieg literacki, dzięki któremu opisuje się przyszłe wydarzenia, których pewność jest tak wielka, że używa się formy czasu przeszłego, jakby już nastąpiły. Chodzi o przedstawienie pewnych przyszłych wydarzeń o wielkim znaczeniu w sposób, który sugeruje, że są one już zakończone, podkreślając ich nieuchronność. Użycie czasu przeszłego ma na celu podkreślenie, że ich realizacja jest pewna i nieodwołalna (*przyp. red.*).

Przeczytaj Joz 1,7-9. Dlaczego Pan dwukrotnie powiedział Jozuemu, by był mocny i mężny?

Zadanie zlecone Jozuemu wydawało się wyzwaniem nie do udźwignięcia. Mury obronne kananejskich miast robiły wrażenie niedostępnych, a mieszkańcy kraju byli zaprawieni w walce. Natomiast Izraelici byli prostymi nomadami (koczownikami) i nie posiadali nawet najprostszyc machin oblężniczych, które pozwoliłyby im próbować szturmować takie fortece. Historia starożytna uczy nas, że w tamtych czasach nawet Egipt, ówczesne supermocarstwo, nie był w stanie zdobyć kananejskich miast.

Jednak wezwanie do bycia silnym i odważnym dotyczy nie tylko walecznego usposobienia czy wojennej strategii. Odwaga i siła są potrzebne, by dochować wierności prawu Bożemu i jego szczególnym wymaganiom definiującym przymierze Izraelitów z Bogiem Jahwe.

Przeczytaj Ef 6,10-18. Choć dzisiaj nie mamy obowiązku uczestniczyć w operacjach wojennych, jak możemy zastosować w naszych duchowych zmaganiach słowa wsparcia skierowane do Jozuego?

Obecnie chrześcijanie wypełniający misję zleconą im przez Chrystusa spotykają się z różnymi wyzwaniami. Podobnie jak to było w przypadku Jozuego, muszą walczyć ze swoimi grzesznymi skłonnościami, ale także ze zwierzchnościami, z mocami i z władcami ciemności oraz z zastępami zła. Podobnie jak to się stało z Jozuem, otrzymują wsparcie w postaci obietnicy obecności Chrystusa:

— „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

Jak wspierająca obecność Pana była wystarczająca, by uwolnić Jozuego od lęku, tak powinna być wystarczająca, by pomóc nam wyzbyć się wątpliwości i oddalić zbędne troski.

Wyzwaniem dla nas jest poznać Pana na tyle dobrze, by zaufać Mu i uwierzyć w Jego obietnice. Jednak aby to było możliwe, potrzebujemy ponad wszystko osobistej więzi z Nim.

Najważniejszym pytaniem skierowanym do nas dzisiaj jest to samo pytanie, na jakie musiał odpowiedzieć Jozue:

— **Jak możemy pozostać wierni temu, co mówi Słowo Boże, nawet jeśli jest to niepopularne i wydaje się niepraktyczne?**

Przeczytaj Joz 1,7-9 wraz z Rdz 24,40; Iz 53,10; Ps 1,1-3. Jak wersety te definiują powodzenie i sukces?

Hebrajski czasownik *calach*, przetłumaczony jako *poszczęścić się* (zob. Joz 1,8), wskazuje na zadowalające wykonanie tego, co zostało zaplanowane albo stan sprzyjających okoliczności.

Natomiast drugi hebrajski czasownik *sachal*, *być roztropnym* (zob. Joz 1,8 BG), można przetłumaczyć jako *powodzić się* (BW) albo *odnieść sukces* (BI). Ale może on oznaczać także: *być rozważnym* albo *postępować mądrze*. Słowo to występuje wielokrotnie w *Księdze Hioba*, *Księdze Przysłów* i *Księdze Psalmów*, gdzie pojęcie sukcesu jest ściśle powiązane z mądrym postępowaniem w bojaźni Bożej oraz z posłuszeństwem Słowu Bożemu.

Zgodnie z tym spostrzeżeniem sukces nie zawsze mierzy się materialnym dostatkami, choć oczywiście go nie wyklucza. Sukces należy postrzegać jako stan harmonii z duchowymi wartościami i zasadami leżącymi u podstawy świata stworzonego przez Boga oraz wyrażonymi w prawie Bożym.

Rzeczywiście, ufność pokładana w Bożych obietnicach, a zwłaszcza obietnicy zbawienia przez wiarę, oraz posłuszeństwo prawu Bożemu nie są sprzeczne ze sobą. Stanowią dwie strony tego samego medalu.

Przeczytaj Rz 3,31. Co werset ten mówi o powiązaniu prawa Bożego z wiarą?

Przeciwstawianie wiary w pojedynczą ofiarną śmierć Jezusa za nas posłuszeństwu prawu Bożemu tworzy fałszywą i niebezpieczną dychotomię (dwudzielność). Prawo i łaska nie są sprzeczne ze sobą. Jedynie powierzchowne rozumienie roli prawa może prowadzić do postrzegania go jako przeciwieństwa łaski.

Autorzy ksiąg *Starego Testamentu* wyrażali się z wielkim szacunkiem o prawie Bożym i uważali, że jest ono źródłem radości i przyjemności (zob. Ps 1,2; 119,70.77.174). Będąc właściwie rozumiane i używane, prawo Boże prowadzi do głębszego zrozumienia ludzkiej grzeszności (zob. Rz 7,7) oraz potrzeby sprawiedliwości Chrystusa (zob. Ga 3,24).

Bez względu na to, jak bardzo starasz się dzięki łasce Boga przestrzegać Jego prawa, co z własnego doświadczenia możesz powiedzieć o swojej potrzebie okrycia sprawiedliwością Chrystusa?

DO DALSZEGO STUDIUM

„W swoich obietnicach i ostrzeżeniach Jezus ma na myśli mnie. Bóg tak ukochał świat, że dał swego jednorodzonego Syna, abym przez wiarę w Niego nie zginął, lecz miał życie wieczne. Doświadczenia związane ze Słowem Bożym mają stać się moimi doświadczeniami. Modlitwa i obietnica, nakaz i ostrzeżenie są moje. (...) Gdy wiara przyjmuje i przyswaja zasady prawdy, stają się one częścią jestestwa i przewodnią siłą życia. Przyjęte przez duszę Słowo Boże kształtuje myśli i prowadzi do rozwoju charakteru”⁴.

„Nie ma takiej kwestii, na którą trzeba kłaść większy nacisk, częściej powtarzać czy też mocniej wpajać w umysły wszystkich, niż to, że rzeczą niemożliwą dla upadłego człowieka jest zasłużenie sobie na cokolwiek poprzez najlepsze dobre uczynki. Zbawienie jest jedynie przez wiarę w Jezusa Chrystusa”⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Bez względu na to, jak różnią się okoliczności życia i doświadczenia Jozuego od tego, jak my żyjemy i czego doświadczamy, jakie duchowe zasady, którymi się on kierował, możemy i powinniśmy stosować? Dlaczego wysnuwając takie analogie, musimy zawsze pamiętać o kontekście?

2. Podczas wspólnego studiowania *Pisma Świętego* omówcie związek istniejący między Bożymi obietnicami i naszym posłuszeństwem wobec Boga. Jak obietnice i posłuszeństwo uzupełniają się nawzajem? Dlaczego niebezpieczne jest zaburzanie równowagi między nimi? Czym grozi wysuwanie prawa ponad łaskę? Do czego prowadzi wywyższanie łaski Bożej kosztem umniejszania znaczenia prawa Bożego?

3. Jak na podstawie tej lekcji zdefiniowałbyś sukces z biblijnej perspektywy? Jaką rolę odgrywa życiowe powodzenie w chrześcijańskiej definicji sukcesu?

4. Wyobraź sobie, co czuł Jozue, pełniąc służbę u boku Mojżesza. Jaka obietnica Boża podtrzymała go, gdy na jego barkach spoczął ciężar obowiązków przywódcy ludu Bożego? (Zob. Joz 1,5).

⁴ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 286.

⁵ Taż, *Wiara i uczynki*, b.m.w. 2016, s. 18. Przeczytaj także pierwszą połowę rozdziału *Przejście przez Jordan*, w: taż, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 358-360; rozdział *Wejście do Ziemi Obiecanej*, w: taż, *Historia zbawienia*, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 105.

DZIEŃ ZWIĄZKU HARCERSTWA ADWENTYSTYCZNEGO PATHFINDER

4. kwartał • Zbiórka darów 4 października • Projekt Zarządu Kościoła

Związek Harcerstwa Adwentystycznego

W tym roku Związek Harcerstwa Adwentystycznego w Polsce obchodzi 35-lecie swojego istnienia. Przez te wszystkie lata nasza kościelna organizacja miała przywilej współuczestniczyć w wychowywaniu, rozwijaniu talentów i kształtowaniu charakterów wielu młodych osób. Owoce tej działalności widzimy na co dzień. My, liderzy, również wiele się nauczyliśmy, a sama formuła naszej organizacji z biegiem czasu przechodziła przemiany, by móc dostosować się do pojawiających się wyzwań.

Wiemy, że obecna formuła organizacji to wysiłek i zaangażowanie wielu osób — samych członków i kadry, ale również darczyńców. Przez lata wasze środki mogły wspierać nas w rozwijaniu się i pozwalają zaoferować dzieciom i młodzieży wartościowy czas.

Chcielibyśmy kontynuować tę dobrą misję. Mamy w planach wiele przedsięwzięć: letnie obozy (rodzinny, harcersko-zuchowy, wędrowny), a także konkursy biblijne dla zuchów i harcerzy. Środki zebrane z okazji Dnia Związku Harcerstwa Adwentystycznego pozwolą dofinansować pobyt osobom potrzebującym wsparcia.

Dary zebrane w zborach, gdzie aktywne są drużyny Związku Harcerstwa Adwentystycznego, zostaną przekazane tym drużynom, a dary z pozostałych zborów przekazane zostaną na powyższy cel.

Za całe dotychczasowe wsparcie, które stało się naszym udziałem, jesteśmy niezmiernie wdzięczni!

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas nabożeństwa sobotniego w osobnej kolekcje lub w przeznaczonych na ten cel kopertach.
2. Dar na projekt można również przekazać bezpośrednio na konto Zarządu Kościoła: **59 1750 0012 0000 0000 3024 9267**, w tytule: **ZHA**.